

SANT JOSEP: El qui rep Maria com a Esposa (3)

<https://www.youtube.com/watch?v=ka7pArNI7jk&t=27s>

Ἰωσήφ, εἶπε ἡμῖν

«Josep, fill de David, no tinguís por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva» (Mt 1). Josep, de llinatge reial i messiànic, no ha de témer d'acceptar (*paralámbanô*) de part de Déu a Maria per esposa. Josep accepta el *diví lliurament* (Mt 2,4: també 2, 13.14, 20-21) en total fidelitat i docilitat al Senyor. L'objecte del diví lliurament és Maria que, des d'ara serà irrevocablement la «seva esposa». L'ha de rebre no com a promesa, sinó com Esposa (*gyné*).

Acceptar a Maria com Esposa veritable, legítima, significa per Josep acomplir la voluntat de Déu i alhora exercir la caritat més gran envers Déu, envers Maria, envers l'Infant que ha de néixer i envers tota la humanitat. Significa també que Josep serà veritable «espòs i veritable pare», segons la Llei, als ulls humans. Sense engendrar assumeix una paternitat única i plena. És ell qui imposa el nom (v. 21), exercint el dret legal. El Prefaci del dia de sant Josep proclama meravellosament: *Ell fou l'home que donàreu a la Verge Maria per espòs; ell, el servent fidel i prudent que posàreu al cap de la vostra família, perquè fes de pare del vostre Fill unigènit, concebut per obra de l'Esperit Sant, Jesucrist Senyor nostre.*

En l'anunciació a sant Josep li fou comunicada no únicament la santedat de Maria, sinó l'obra divina realitzada en ella: *perquè el fruit que ella ha concebut ve de l'Esperit Sant (Mt 1, 20).*

Antigues polèmiques teològiques discutien si fou un veritable matrimoni. Sant Tomàs d'Aquino, lúcid com sempre, afirma que fou un veritable i legítim matrimoni. Així convenia segons el disseny de Déu ja que Maria no podia ser abandonada. Com canta Isaïes: *No et diran més "Abandonada" ni anomenaran el teu país «Desolació». A tu et diran*

«Me l'estimo», i a la teva terra, «Té marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra (Is 52, 4).

L'Escriptura no narra les noces de Josep i de Maria. Sabem, però, com se celebraven les noces en temps de Jesús. Quin goig va ser per Josep aixecar el vel i descobrir el rostre bellíssim de Maria; quin goig per Maria sentir al vespre de les noces l'anunci de l'arribada de Josep i escoltar: *L'Espòs és aquí, sortiu a rebre'l*. Quin goig de sentir les set benediccions de la litúrgia d'Israel sobre els esposos. Quin goig sentir cantar el salm 127: *Feliç tu, fidel del Senyor, que vius seguint els seus camins*.

Josep l'acollí a casa seva, això vol dir també, en el seu cor, per sempre, a ella i al Fill que havia de néixer. Un Fill que havia estat donat (Is 9, 5). Maria representava ja aleshores l'Església, Mare i Esposa. Ella és figura i signe de l'Església segons la bella teologia del Vaticà II (LG 62).

Josep ens ensenya a acollir amb humilitat i docilitat el misteri de Crist en la casa del cor, en l'Església, Esposa i Mare. Una Església mai ideal o quimèrica, sinó que es manifesta en la pròpia arxidiòcesi, en la pròpia parròquia o comunitat. Rebre el misteri de l'Església en la comunitat dels germans i estimar-la. És casa nostra i ningú pot dir sense un impuls d'amor: "Aquesta és la meua parròquia!" Aquesta és la tercera lliçó que aprenem de sant Josep: acollir el Misteri de l'Església en la nostra vida.

Pregària del Papa Francesc consignada en la Patris corde.

Salve, custodi del Redemptor i espòs de la Mare de Déu. Déu et va confiar al seu Fill. En tu Maria va dipositar la seva confiança, amb tu Crist es va forjar com a home. Oh, benaurat Josep, mostra't pare també a nosaltres i guia'ns en el camí de la vida. Doneu-nos gràcia, misericòrdia i valentia, i defensa'ns de tot mal. Amén.

De l'antic Breviari Romà

Oh, benaurat Josep, a qui fou concedit de veure i sentir el Fill de Déu, que molts profetes i reis haurien volgut veure i sentir i no pogueren! Vós no sols el vau poder veure i sentir, sinó fins portar-lo al braç, besar-lo, vestir-lo i custodiar-lo. Pregueu per nosaltres.